

Nadere wijziging van de wet van 1 Juni 1865 (*Staatsblad* n°. 60), regelende de uitoefening der geneeskunst.

wettelijk beletsel, hetwelk het optreden van geneeskundigen ten behoeve van derden blijkt te bemoeilijken, op te heffen, doch min rationeel hen tot tusschenkomst ten behoeven van derden te dwingen.

De bewering, dat tengevolge van het wetsontwerp eene afkeurenswaardige concurrentie zal ontstaan tusschen medici, die eene hooge opvatting hebben van de verplichting tot geheimhouding en op dit gebied minder fijngevoelende geneeskundigen, bevat eene tegenstelling, welke niet kan worden aanvaard door den ondergeteekende, die juist blijkens de indiening van het wetsontwerp de dusgenaamd hooge opvatting verwerpt.

Met de beschouwingen, op blz. 4 van het Verslag te berde gebracht ter bestrijding van meer of minder ernstige bezwaren tegen wettelijke verplichting kan de ondergeteekende instemmen, doch die bezwaren verdwijnen evenzoo, indien slechts uitdrukkelijk *bevoegdheid* wordt verleend, terwijl aan den anderen kant het opleggen van *verplichting* hen, die zich zedelijk volstrekt gehouden achten, er toe zouden leiden liever de wet te overtreden dan in hun vermeenden plicht te kort te schieten. Met dit ontwerp zal, naar terecht in het Voorloopig Verslag wordt opgemerkt, wel is waar niet geheel worden bereikt wat gewenscht wordt, maar onwankelbare gemoedsbezwaren worden anderzijds in hunne waarde gelaten.

Maar hetgeen in het midden wordt gebracht aangaande het denkbeeld om de verplichting op te leggen te verklaren, of de dood al dan niet het gevolg is van zelfmoord, kan de ondergeteekende zich vereenigen.

Dat, zoolang toezicht van Overheidswege ontbreekt, min soliede maatschappijen het vertrouwen van een deel van het publiek kunnen genieten, moet worden toegegeven, maar dat mededeeling van de doodsoorzaak door die maatschappijen als middel tot afpersing wellicht niet ongebruikt zal worden gelaten, is uiterst onwaarschijnlijk. Vooreerst zijn de gevallen, waarin door bekend geraken van de doodsoorzaak ernstige familiebelangen kunnen worden geschaad, op zich zelve schaarsch en nog verdeeld over bedoelde min soliede maatschappijen en de vele, welke zich in geen geval tot misbruik zullen leenen. In de tweede plaats, al treden op het gebied der levensverzekering personen op, die alermintst vertrouwen verdienen, zoo behoeven zij nog niet te behooren tot eene categorie van lieden, die zich niet ontzien het misdrijf van afpersing te plegen. Eindelijk wordt dat middel gemeenlijk aangegrepen tegenover goeude personen en deze wenden zich in den regel niet tot min soliede maatschappijen.

Aan belanghebbenden toe te staan inzage te nemen van de verklaring, door den geneeskundige afgegeven ten behoeve van den burgerlijken stand, acht ook de ondergeteekende, op grond van hetgeen dienaangaande in het Voorloopig Verslag wordt aangevoerd, verkeerdt.

Blijkens de bewoordingen van het artikel, luidt het algemeen en stelt het geene uitzondering voor het denkbare, maar niet zeer waarschijnlijke geval, dat de overledene den wensch te kennen heeft gegeven, dat de oorzaak van zijn dood niet aan de levensverzekeringmaatschappij zal worden medegedeeld. Indien de overledene zelf eene verzekering heeft aangegaan, of indien derden dat hebben gedaan met zijn goedvinden, zal hij zich ter voorkoming van schade van het uitspreken van bedoelden wensch onthouden. Indien derden buiten zijn medeweten eene verzekering op zijn leven hebben gesloten, is er voor hem geene aanleiding dien wensch te uiten en ook zoo hij, voorzichtigheidshalve, voor het geval derden eens eene verzekering zouden verlangen te sluiten op zijn leven, bij voorbaat den wensch mócht hebben geuit, is er geen voldoende grond om deswege de uithetaling in gevaar te brengen. Immers van algemeene bekendmaking van de doodsoorzaak is geen sprake en op schending van het geheim, waaraan trouwens geen voordeel zoude zijn verbonden, is eene zware straf gesteld.

De ondergeteekende is mede van oordeel, dat intrekking van het bepaalde bij art. 307 van het Wetboek van Koophandel met verbod om uitkeeringen te weigeren uitsluitend op grond van het ontbreken van de verklaring omtrent de doodsoorzaak geene aanbeveling verdient.

Ter zake van alle thans loopende verzekeringen zoude zoodanige maatregel geen effect sorteeren, nu daaraan bezwaarlijk terugwerkende kracht met betrekking tot reeds gesloten contracten zou kunnen worden toegekend.

§ 4. In zake de hier besproken materie sluit de ondergeteekende zich aan bij de opmerking, dat die geheel ligt buiten het kader van het wetsvoorstel en alzoo thans niet aan de orde is.

§ 5. Waar slechts in twee wetten wijziging viel te brengen,

scheen samenvatting in één ontwerp niet op hare plaats. Uit het indienen van twee afzonderlijke ontwerpen van wet — opsomming van wijzigingen bij één ontwerp is slechts gebruikelijk, zoo een groot aantal wetten eene geringe verandering hebben te ondergaan — schijnt geene verwarring te kunnen ontstaan. Bovendien omvat het ontwerp tot wijziging van de wet van 25 December 1878 (*Staatsblad* n°. 222) verschillende punten, welke met de hier behandelde aangelegenheid niet in verband staan en was reeds deswege afzonderlijke wijziging van die wet noodig.

§ 6. De redactie is in overeenstemming gebracht met de formulering, neergelegd in het ontwerp van wet tot nadere wijziging van de wet van 1 Juni 1865 (*Staatsblad* n°. 61). Begrafenisfondsen kunnen nimmer als maatschappijen van *levensverzekering* worden aangemerkt.

Commissarissen kunnen noch als bestuurders van de maatschappij noch als verdere bij haar werkzaam zijnde personen worden beschouwd.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

KUYPER.

(42. 3.)

GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is artikel 5 der wet van 1 Juni 1865 (*Staatsblad* n°. 60) regelende de uitoefening der geneeskunst, te wijzigen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Eenig artikel.

Aan artikel 5 der wet van 1 Juni 1865 (*Staatsblad* n°. 60), regelende de uitoefening der geneeskunst, gewijzigd bij de wetten van 23 April 1880 (*Staatsblad* n°. 65), 15 April 1886 (*Staatsblad* n°. 64) en 21 Juni 1901 (*Staatsblad* n°. 157) wordt toegevoegd een nieuw lid, luidende als volgt:

„Zij zijn bevoegd, hetzij indien daartoe door den overledene schriftelijk machtiging was verleend of indien, in geval van diens minderjarigheid, voogdij of curateele, zoodanige schriftelijke machtiging door zijnen vader, voogd of curator was of alsnog wordt gegeven, hetzij op schriftelijk verzoek van reehthebbenden op de polis, opgaaf van de oorzaak van den dood te doen aan de bestuurders der op openbaar gezag ingestelde lichamen, naamlooze vennootschappen, wederkeerige verzekerings- of waarborgmaatschappijen, coöperatieve of andere rechtspersoonlijkheid bezittende vereenigingen of stichtingen, bij welke eene overeenkomst van verzekering op zijn leven was gesloten. De bestuurders van en de verdere personen, werkzaam aan de bedoelde lichamen, vennootschappen, maatschappijen, vereenigingen of stichtingen, zijn verplicht tot geheimhouding van die opgaaf, behalve in en buiten rechten tegenover hem, die aanspraak maakt op uitkeering krachtens de polis.”

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Binnenlandsche Zaken.